

Falešný hráč

Waldemar Matuška

Jsou tóny, které se ztrácejí
a krátce, krátce zní,
má láska pláče a zdá se jí,
že už mě nevězní.

Jsou tóny, které se ozvou a
nedozní, zní vážně krátce,
má láska pláče a je z toho
nervosní, říká, že jsem zrádce.

Ta dívka nejdřív mě spoutala
jak vězně v náručí
a teď je beze mne zoufalá,
snad jí to poučí.

Snad utiší krásný pláč,
až pochopí, že jsem hráč.

Já blázen o její lásku hrál
hru mírně hazardní
a pak jsem o výhru málo stál,
jen málo, jen pár dní.

Já hrál jsem, přiznám se, malinko falešně
né právě správně
a když jsme jednou šli za město na třešně,
líbal jsem jí v trávě.

A tam se z ní stala má milá,
na krátko, krátko jen,
i když mě svou vůní zmámila,
já byl spokojen.

Snad utiší krásný pláč,
až pochopí, že jsem hráč.

Jsou tóny, které se objeví a dlouze, dlouze zní.
Má láska pláče a zdá se jí,
že zas mě uvězní.
Ví, že jsem jen bídný hráč
a zvítězí krásný pláč.